

Arrest

nr. 236 643 van 9 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN RISSEGHEM
Messidorlaan 330/1
1180 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 20 augustus 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 augustus 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 20 januari 2020.

Gelet op de beschikking van 11 mei 2020 met toepassing van artikel 3, zesde lid, van het bijzonder machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 met betrekking tot de verlenging van de termijnen van de rechtspleging bij de Raad voor vreemdelingenbetwistingen en de schriftelijke behandeling van de zaken.

Gelet op de pleitnota van 25 mei 2020.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij zijn huidig verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van zijn eerste verzoek nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd geen geloof gehecht aan zijn verblijf als Somalisch vluchteling in Egypte. Tevens werd vastgesteld dat hij nauwelijks informatie kon verschaffen over de problemen van zijn familie in Mogadishu. Hij ging tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De RvV vernietigde de beslissing van het CGVS bij arrest nr. 198 290 van 22 januari 2018. De Raad stelde in het arrest dat er op basis van zijn verklaringen en zijn kennis van de Arabische taal niet kan betwist worden dat hij gedurende lange tijd in Egypte heeft verbleven. Hij werd door het CGVS uitgenodigd voor een bijkomend persoonlijk onderhoud om zijn vluchtmotieven uit te klaren en een verdere beoordeling van zijn terugkeer naar Somalië mogelijk te maken. Opnieuw werd door het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat er na bijkomend onderzoek werd vastgesteld dat hij geen zicht bood op zijn verblijfsstatus in Egypte, zijn levensomstandigheden daar en de reden van zijn vertrek uit Egypte. Aan de verklaarde beroepsactiviteiten en de daaruit voortvloeiende problemen van zijn vader werd evenmin enig geloof gehecht. Er werd ook nog vastgesteld dat hij er niet in slaagde om een geloofwaardig beeld te schetsen van het werkelijke netwerk waarop hij in Mogadishu kan steunen. Hij diende opnieuw een beroep in bij de RvV. Bij arrest nr. 209 877 van 24 september 2018 werd de beslissing van het CGVS door de RvV bevestigd.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidig verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorig verzoek om internationale bescherming heeft uiteengezet. Hij verwees opnieuw naar zijn verklaringen over zijn verblijf in Egypte en de problemen van zijn familie met Al-Shabaab. Hij herhaalde dat hij niet over een netwerk beschikt in Mogadishu. Daarnaast beweerde hij dat hij in het jaar 2014 naar Somalië terugkeerde en gedurende elf dagen in Mogadishu verbleef. Hij zou naar Egypte teruggekeerd zijn omdat Al-Shabaab hem in Mogadishu benaderde en hem vroeg om met hen samen te werken. Hij voegde toe dat zijn familie ongeveer drie maanden geleden vanuit Ethiopië naar Somalië is teruggekeerd omwille van gevechten tussen Somaliërs en de Oromo. Zijn broer zou in Mogadishu aangevallen en beschoten zijn door Al Shabaab. Zijn familie zou ondertussen naar Ethiopië teruggekeerd zijn. Hij stelde verder dat zijn broer samenwerkte met rechtbanken in Mogadishu. Tot slot haalde hij aan dat hij na zijn vertrek uit Egypte in de gevangenis heeft gezeten en geslagen werd. Daardoor kon hij zich tijdens zijn vorig verzoek niet veel meer herinneren en was het toen moeilijk voor hem om verklaringen af te leggen. Hij legde geen bijkomende attesten voor betreffende zijn psychische toestand. Hij stelde daarnaast dat hij fysiek ziek is en hij legde medische attesten voor waaruit blijkt dat hij in België onderzoeken onderging en behandeld wordt voor maagproblemen. Ter staving van zijn verklaringen legde hij ook een kopie voor van een gedeelte van een Egyptische vluchtelingenkaart en de weigeringsbeslissing van de Duitse autoriteiten waarin vastgesteld wordt dat de Dublin verordening op hem van toepassing is.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om

internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielerzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorig verzoek om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonde in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van zijn verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

5. Verzoeker stelt dat: "Het bestuur is van mening dat dergelijke verklaringen in verband met de eerste vertelde problemen zijn en dat de eerste asielaanvraag van de verzoeker verworpen werd.

Met een dergelijke argument respecteert het bestuur zijn missie niet.

(...)

De verwijzing naar de eerst procedure is totaal niet genoeg."

De Raad wijst er op dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek.

Dat deze in het nadeel van verzoeker spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor

erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Verzoeker wijst er op dat hij niet werd gehoord door de commissaris-generaal. De Raad wijst verzoeker op de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

Verder wijst de Raad er op dat uit zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoeker in de gelegenheid werd gesteld nieuwe elementen aan te halen en deze ook verder toe te lichten (stuk 7, verklaring volgend verzoek). Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn huidig verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidig verzoek werd aan verzoeker verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn verzoek al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn verzoek reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken.

6. Waar verzoeker verwijst naar zijn geheugenproblemen, verwijst de Raad eerst en vooral naar hetgeen dienaangaande in het kader van verzoeker zijn eerste verzoek bij 's Raads arrest nr. 209 877 van 24 september 2018, werd vastgesteld, met name:

"2.3. Verzoeker kan niet worden bijgetreden dat de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in zijn hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Uit de lezing van de verschillende gehoorverslagen blijkt in elk geval dat verzoeker in staat was om de hem gestelde vragen te beantwoorden. Het voorgelegde attest van 12 april 2018 van psycholoog M.-C. Cassiers maakt weliswaar melding van bepaalde angststoornissen en van een depressieve stemming, maar nergens vermeldt het attest dat verzoeker niet in staat zou zijn om op een normale manier verklaringen af te leggen in het kader van de asielpprocedure. Verzoeker wordt geenszins verweten dat hij ook verschillende keren in het Arabisch heeft gesproken, zodat deze stelling in het verzoekschrift feitelijke grondslag mist. Bijgevolg wordt met deze toelichting niet concreet aangetoond op welke manier verzoekers verklaringen verkeerd zouden zijn beoordeeld.

(...)

De Raad acht het verder niet aannemelijk dat verzoeker "door verschillende psychische ziekten getroffen is en dat [hij] een medische behandeling nodig heeft". Zoals al werd uiteengezet bevat het psychologisch attest van 12 april 2018 van psycholoog M.-C. Cassiers de vermelding dat verzoeker bepaalde angststoornissen en een depressieve stemming heeft. Dit was als gevolg van zijn beweerde problemen in Egypte en het lange wachten op een beslissing omtrent zijn verzoek om internationale bescherming. De Raad treedt de commissaris-generaal hierover bij dat een dergelijk attest van een therapeut die een persoon behandelt voor problemen met zijn geestelijke gezondheid een weergave bevat van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Een dergelijk attest geeft echter geen uitsluitel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. Er blijkt evenmin uit dat verzoekers psychische toestand van aard zou zijn bij een eventuele terugkeer naar Somalië aanleiding te geven tot een gegronde vrees voor vervolging, waarbij een ziekte op zich uiteraard niet volstaat opdat er sprake is van vervolging. De informatie over de gezondheidszorg in Somalië is dan ook niet dienstig (verzoekschrift, stukken 2-4)."

In het kader van zijn huidig verzoek treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar hij dienaangaande het volgende heeft vastgesteld: "Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. U stelde weliswaar dat u

zich tijdens uw eerste verzoek niet veel meer kon herinneren en dat het moeilijk was voor u om verklaringen af te leggen (Verklaring Volgend Verzoek dd. 4 juli 20019, vraag 15). U legde echter geen bijkomende attesten voor over uw verklaarde psychische toestand. De attesten die handelen over uw maagproblemen zijn niet van aard om aan te tonen dat u niet bij machte bent om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen.” Verzoeker werpt geen ander licht op voorgaande vaststelling.

7. Verzoeker betwist en bekritiseert, doch weerlegt noch ontkracht de vaststellingen uit de bestreden beslissing omtrent zijn voorgelegde documenten: “De door u voorgelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Op de kopie van een gedeelte van een vluchtelingenkaart staat uw naam niets eens vermeld. Er is ook geen enkele andere rubriek, zoals datum van afgifte, ingevuld (Verklaring Volgend Verzoek dd. 4/07/2019, vraag 17). Gezien de slechte kwaliteit van de kopie kan er ook niet met zekerheid worden vastgesteld dat u de persoon bent die op de foto staat afgebeeld. Het is trouwens mogelijk om kopieën van documenten te bewerken. De medische attesten betreffende de behandeling van uw maagproblemen werden hierboven reeds besproken. Bovendien houden medische problemen op zich houden geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. Dat de Duitse autoriteiten op basis van de Dublin verordening beslist hebben om uw verzoek om internationale bescherming niet te behandelen staat evenmin ter discussie.”

8. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de beschikbare informatie waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in Mogadishu geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen bij waaruit kan blijken dat de beschikbare informatie niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

9. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Met toepassing van artikel 39/73, § 4 van de Vreemdelingenwet, heeft de verzoekende partij voor de inwerkingtreding van het bijzondere machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 gevraagd om gehoord te worden. Met toepassing van artikel 3 van voormeld bijzondere machtenbesluit heeft de verzoekende partij een pleitnota overgemaakt. In dit kader dient te worden benadrukt dat de pleitnota niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie en er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

3.1. In de pleitnota van 25 mei 2020 stelt verzoekende partij zich vragen bij de effectiviteit van het rechtsmiddel in de mate zij niet gehoord werd om haar opmerkingen over te maken. Zij voert de schending aan van de rechten van verdediging en de artikelen 3 en 13 van het EVRM.

De Raad benadrukt dat verzoekende partij met onderhavige procedure beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en dat de rechten van verdediging gerespecteerd zijn. De procedure voorzien in artikel 3 van voormeld machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 biedt de partijen de gelegenheid om schriftelijk de argumenten te ontwikkelen die zij wilden mondeling uiteenzetten, zodat hun recht op een effectief rechtsmiddel gegarandeerd is. Het ontbreken van de mogelijkheid om op eenvoudig verzoek van een partij te worden gehoord, wordt gecompenseerd door de garantie dat elke partij de mogelijkheid wordt geboden om een aanvullend schriftelijk document over te leggen. Op grond van de met redenen omklede beschikking waarbij de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter hem meedeelt dat hij van mening is dat een hoorzitting niet nodig is, heeft verzoekende partij niettemin het recht haar argumenten te formuleren en desgewenst schriftelijk te reageren op die van de wederpartij. Deze procedure sluit niet uit dat de zaak volledig en *ex nunc* wordt onderzocht.

3.2. Verzoekende partij legt middels de pleitnota een nieuw psychologisch attest voor van “februari 2020”. Zij licht toe dat zij een nieuwe therapie begon sinds december 2019. Haar psycholoog heeft vastgesteld, zo stelt verzoekende partij, dat zij lijdt aan een posttraumatisch stresssyndroom en nood heeft aan opvolging. Zij geeft aan dat “Rekening houdend met zijn relaas, met de verschillende

elementen die hij al heeft neergelegd toont dit nieuwe attest aan dat verzoeker vervolgd werd in Egypte” en volhardt dat zij lang geleden haar land heeft moeten verlaten wegens zware problemen.

De Raad stelt vooreerst vast de datum op het nieuwe attest “07/02/2019” vermeldt. Voorts herhaalt het attest summier het voorgehouden relaas van verzoekende partij en zeer kort de problemen van verzoekende partij, zoals slapeloosheid, nachtmerries, negatieve gedachten ten aanzien van het verleden en de toekomst. Dit summiere attest kan niet worden aangenomen als een bewijs van verzoekende partij haar voorgehouden relaas.

Wat betreft de psychische problemen van verzoekende partij, wijst de Raad er op dat medische en psychische problemen op zich niet onder het toepassingsgebied vallen van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Voor een beoordeling hiervan dient verzoekende partij zich te wenden tot de daartoe geëigende procedure.

3.3. Betreffende de subsidiaire bescherming verwijst verzoekende partij naar de nieuwe COI Focus over de situatie in Mogadishu van 21 april 2020. Zij voert aan dat volgens deze informatie de hoofdstad Somalië erg kwetsbaar blijft. Al Shabaab blijft bomaanslagen plegen tegen burgers en de stad vangt meer en meer IDP's op. Zij vervolgt dat de COI Focus spreekt van veel wijken die erg gevaarlijk zijn en waar het leven van burgers in gevaar zijn. Zij benadrukt dat zij het land veel jaren geleden heeft verlaten en zij geen clanbescherming kan hebben. Verzoekende partij hekelt dat niet gemotiveerd werd waar zij in Mogadishu kan leven. Zij vreest getroffen te worden door blind geweld in geval van terugkeer naar haar land van herkomst.

Vooreerst erkennen zowel de commissaris-generaal als de Raad dat de veiligheidssituatie in Somalië zeer problematisch is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het gewapend conflict regionaal erg verschillend zijn. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio van herkomst van de verzoekende partij, *in casu* Mogadishu, en op de beoordeling of deze persoon in deze regio een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

De nieuwe COI Focus van 21 april 2020 waarnaar verzoekende partij verwijst omvat een onderzoek naar een stand van zaken over de veiligheidssituatie in de Somalische hoofdstad Mogadishu. Het richt zich in het bijzonder op de periode van 1 september 2019 tot en met 29 februari 2020. Dit document is een update van de COI Focus van 22 oktober 2019.

In deze COI Focus leest de Raad het volgende :

“Mogadishu wordt tijdens de verslagperiode getroffen door regelmatige terreuraanslagen (meestal met geïmproviseerde explosieven, IED's) en door doelgerichte aanslagen tegen personen verbonden aan de overheid en tegen veiligheidspersoneel (meestal met vuurwapens of granaten). De meeste gewelddaden in de hoofdstad worden toegeschreven en/of opgeëist door al-Shabaab. De door AS geclaimde aanslagen viseren zowel overheidsgebouwen, overheidsfunctionarissen en veiligheidstroepen als populaire hotels. Hierbij vallen soms burgerdoden. Tijdens de huidige verslagperiode breidt AS haar invloed uit in de hoofdstad: verschillende bronnen stellen dat AS nu ook belastingen int in de haven van Mogadishu, de belangrijkste inkomstenbron van de federale overheid. Tussen september 2019 en februari 2020 registreert ACLED minder gewelddaden per maand dan tijdens de vorige verslagperiode van januari tot augustus 2019. In november 2019 en januari 2020 stijgt het aantal gewelddaden lichtjes.

Door de toegenomen militaire acties in 2019 tegen AS in de regio rond de hoofdstad en het opvoeren van de veiligheidsmaatregelen in de stad, daalt het aantal complexe aanslagen met autobommen in de hoofdstad. Het aantal aanslagen met IED's neemt toe. Eind december 2019 maakt AS met een aanslag op een druk kruispunt naar schatting bijna 100 doden, waaronder burgers. Deze aanslag zet kwaad bloed bij de bevolking die dit toont in een betoging enkele dagen later. Voor de eerste keer verontschuldigt AS zich publiekelijk voor de burgerdoden en de geleden materiële schade. In de verslagperiode eist de terreurgroep ISS twee gewelddadige incidenten op.

Naast gewelddaden door terreurgroepen zijn er ook nog andere actoren verantwoordelijk voor het geweld, zoals de Somalische veiligheidsdiensten, AMISOM en onbekende gewapende groepen. ACLED registreert ook gewelddadige clanconflicten en criminele incidenten die soms burgerdoden eisen.

Officiële cijfers over incidenten en (burger)slachtoffers in Mogadishu zijn niet beschikbaar. Tijdens de verslagperiode registreert ACLED 60 incidenten als violence against civilians met 51 burgerdoden.

Burgers worden soms doelbewust (bijvoorbeeld burgers werkzaam in de administratie en zakenlui) en soms als omstaander het slachtoffer van geïmproviseerde explosieven.

Verschillende bronnen waarschuwen dat de focus op het terreurgeweld in de hoofdstad andere vormen van geweld aan de aandacht onttrekt. Het is ook niet steeds duidelijk wie effectief verantwoordelijk is voor het geweld en wat het motief is.

Verschillende bronnen wijzen op het wanbeheer, de corruptie, de clanrivaliteit, de slechte coördinatie binnen de veiligheidsdiensten en het gebrek aan civiele controle. Bij ordehandhaving en veiligheidsacties doen zich misbruiken voor. Er heerst een klimaat van straffeloosheid. AS is diep geïnfilteerd in de veiligheidsdiensten. Deze slagen er niet in de burgerbevolking afdoende te beschermen tegen het (terreur)geweld. Hierdoor staan burgers in voor hun eigen veiligheid en bescherming en beroepen ze zich op andere gewapende groepen om zich te beschermen, zoals clanmilities, privé-milities en AS.

De clan waartoe een persoon behoort biedt geen bescherming tegen indirect geweld ("being at the wrong place at the wrong time"), tegen een aanval van een onbekende dader of tegen een aanslag van AS, aldus verschillende bronnen. Wel kan de clan als afschrikkingsmiddel dienen voor gewelddadige misdrijven.

Bepaalde hoofdstedelijke districten zijn veiliger dan andere. De geraadpleegde bronnen stellen dat de overheid in bepaalde districten in het noorden nauwelijks of niet aanwezig is, en bestempelen de districten Heliwaa, Yaaqshiid en Dayniile als onveilig. De meeste van de door ACLED geregistreerde gewelddaden vonden in de verslagperiode plaats in de districten Dayniile, Hodan, Yaaqshiid en Dharkenley.

Mogadishu kent de grootste concentratie van IDP's in het hele land, volgens sommige bronnen tot 25 % van de inwoners. Ze leven verspreid over naar schatting 700 informele nederzettingen, samen met andere kwetsbare groepen: economische vluchtelingen en armen. Terugkeerders uit de diaspora, Kenia, Libië en Jemen, settelen zich ook meestal in de hoofdstad. Uit armoede en bij gebrek aan netwerk belanden sommigen onder hen ook in de IDP-nederzettingen. Tijdens de verslagperiode zijn 42.000 nieuwe IDP's in de stad aangekomen.

Door het gebrek aan basisvoorzieningen en geschikte huisvesting lopen de IDP's in de informele nederzettingen het risico op een tweede ontheemding. Somaliërs die terugkeren claimen de grond van hun familie. De gedwongen ontruiming van duizenden ontheemden en het uitblijven van een structurele oplossing rond grondbezit verhogen de spanningen in de hoofdstad. Volgens verschillende bronnen zijn IDP's, in het bijzonder vrouwen en kinderen, het kwetsbaarst voor seksueel geweld.

Meerdere bronnen signaleren positieve ontwikkelingen in de hoofdstad, zoals de heropleving van de economische activiteit en een lichte verbetering van sociale basisdiensten zoals gezondheidszorg en onderwijs. De snelle verstedelijking zorgt voor een boost in de bouwsector. De exponentiële groei van de stedelijke bevolking, de hoge jongerenwerkloosheid, de inkomensongelijkheid, het gebrek aan toegang tot basisvoorzieningen en de zwakke overheid, maakt Mogadishu tegelijkertijd ook kwetsbaar. Toegang tot gezondheidszorg en onderwijs blijft moeilijk, voornamelijk voor de ontheemden en de armere stedelingen. De heraanleg van het hoofdstedelijke wegennetwerk gaat voort, maar de lokale overheid sluit soms delen van de stad af voor verkeer bij terreurdreiging. Deze veiligheidsmaatregel beperkt de bewegingsvrijheid van de bewoners."

Ook uit deze nieuwe COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Raad stelt uit voormelde informatie echter ook vast dat er zich een dalende trend voortdoet van gewelddaden. In Mogadishu vonden er gemiddeld minder gewelddadige incidenten plaats per maand tijdens de huidige verslagperiode in vergelijking met de vorige verslagperiode van januari tot augustus 2019. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekende partij benadrukt dat zij het land veel jaren geleden heeft verlaten en zij geen clanbescherming kan hebben en hekelt dat niet gemotiveerd werd waar zij in Mogadishu kan leven, benadrukt de Raad dat in het kader van haar vorig verzoek al duidelijk werd vastgesteld dat verzoekende partij geen geloofwaardig beeld schetst van het werkelijk netwerk waarop zij in Mogadishu kan steunen. Voorts motiveert de commissaris-generaal "U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel

risico als gevolg van het willekeurig geweld in Mogadishu. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.” Verzoekende partij brengt geen concrete elementen noch dwingende elementen bij die hier een ander licht op werpen.

4. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juni tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS